RICK RIORDAN

MAGNUS CHASE

a BOHOVIA ASGARDU

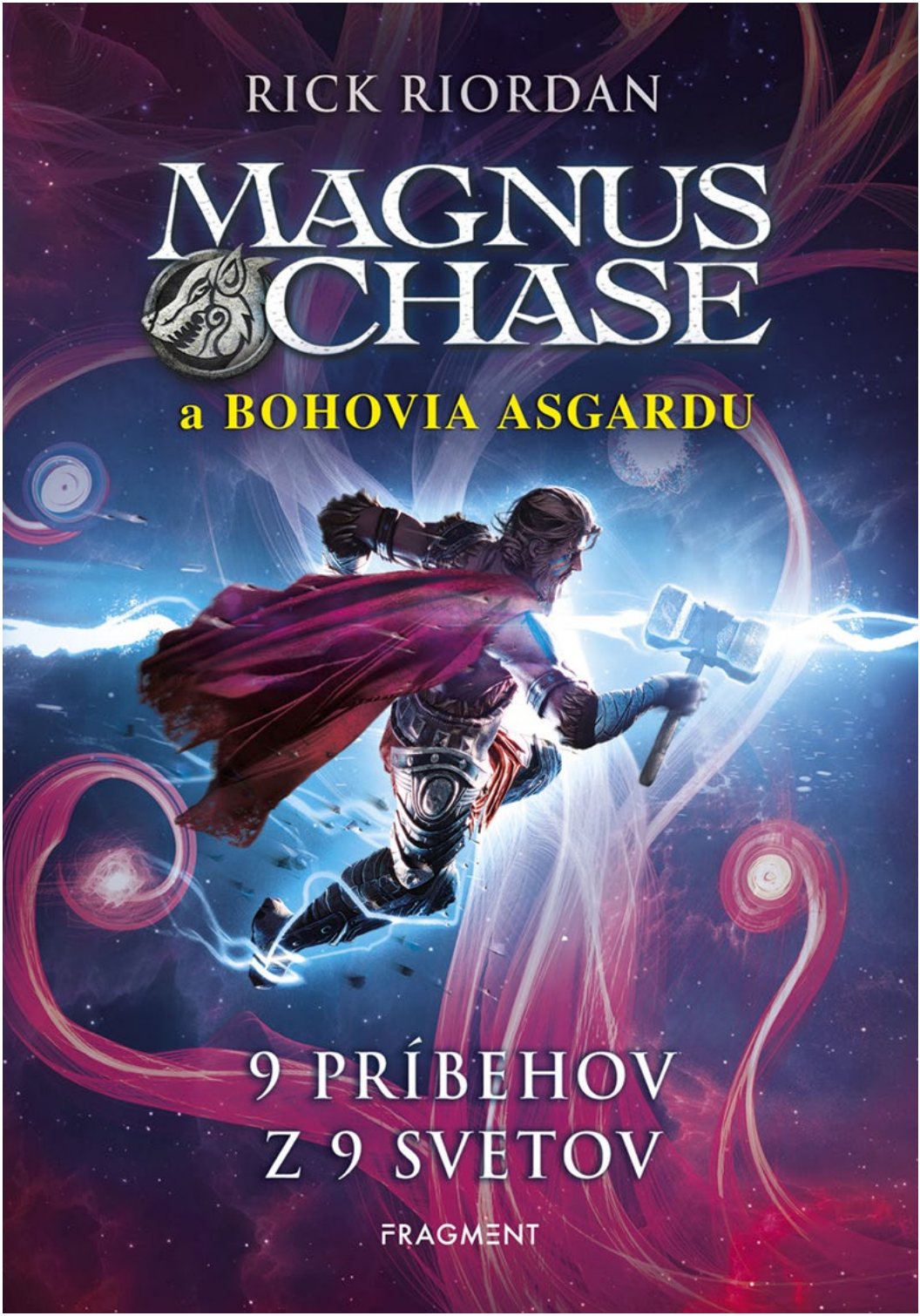

9 PRÍBEHOV
Z 9 SVETOV

FRAGMENT

Magnus Chase
9 príbehov z 9 svetov

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

Rick Riordan
Magnus Chase – 9 príbehov z 9 svetov – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

RICK RIORDAN

MAGNUS CHASE

a BOHOVIA ASGARDU

9 PRÍBEHOV Z 9 SVETOV

FRAGMENT

Zvláštne poďakovanie za pomoc s touto knihou
patrí Stephanii True Petersovej.

OBSAH

ASGARD
Ďalšia sťatá hlava 11
MIDGARD
Pre toto neznášam nákupy oblečenia. 25
NIDAVELLIR
Kiež slnko svieti pre nás 41
ALFHEIM
Keď je reč o troloch.... 55
JOTUNHEIM
Fyzika z ôsmej triedy sa občas zíde 69
HELHEIM
Poslušný psíček! 81
NIFLHEIM
Sám si hlupák!. 97
VANAHEIM
Dračie prekvapenie. 109
MUSPELLHEIM
Hrám sa s ohňom 123
Cieľ dosiahnutý! No, vlastne.... 137
SLOVNÍČEK. 138

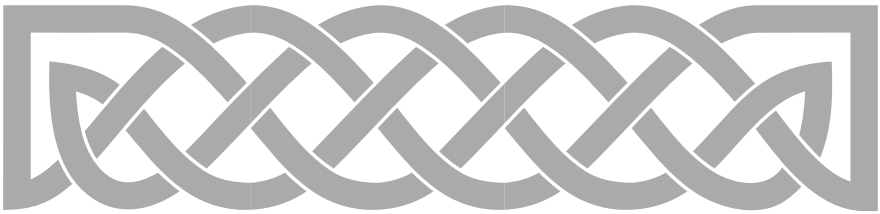

ASGARD

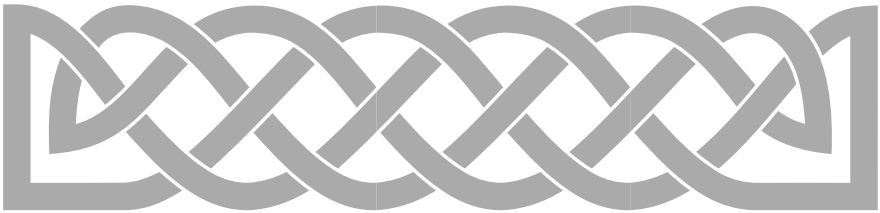

ĎALŠIA SŤATÁ HLAVA

ODIN

MOJI EINHERJAROVIA ZVYKNÚ HOVORIŤ: *Niekedy si sekera, inokedy zase sťatá hlava*. Ten výrok sa mi tak páči, že som si ho dal vytlačiť na tričká, ktoré si môžete kúpiť v darčekovom obchode hotela Valhala.

Ako Všeotec, boh múdrosti, vládca Asov a celého Asgardu, zvyčajne bývam tá sekera. Silná. Ostrá. Všetko mám pod kontrolou.

Väčšinou áno. No jedného dňa, nie je to tak dávno... Povedzme, že to trochu nevyšlo.

Začalo sa to tým, že ma Hunding, hotelový poslíček z Valhaly, informoval o nepokojoch v hodovnej sieni padlých.

„Nepokoje?“ začudoval som sa, keď som otváral dvere do siene.

Plesk!

„Vlastne boj s jedlom, vládca Odin."

Z líca som si zoškrabol surový plátok zo Saehrimnira. „To vidím."

Nebol to iba boj s jedlom. Bol to boj valkýr s jedlom. Asi tak tucet mojich služobníčok, ktoré vyberajú duše zabitých, nado mnou krúžilo a bombardovalo sa navzájom mäsom zo zázračného hodovného zvieraťa, zemiakmi, chlebom a ďalšími potravinami.

„Dosť!"

Môj hlas sa valil sieňou ako šoková vlna. Boj stíchol.

„Odhoďte zbrane!"

Saehrimnirove steaky aj s prílohami popadali na zem.

„A teraz ten bordel upracte a premýšľajte o tom, čo ste vyviedli."

Zatiaľ čo sa valkýry rozbehli po mopy, kývol som na Hundinga, ktorý sa krčil v rohu. „Poď so mnou!"

Prepletali sme sa hotelom Valhala, večným domovom einherjarov – smrteľníkov, ktorí zahynuli hrdinskou smrťou. Moje šľachetné valkýry sú poverené úlohou privádzať zosnulých sem, kde sa statoční bojovníci pripravujú na boj po boku bohov proti obrom počas ragnaröku – dňa skazy. (Ak sa chcete dozvedieť niečo viac o tomto programe posmrtného života, prečítajte si moju informačnú brožúru *Smrť v mene boja, boj na smrť!*)

Zastavil som sa pod kamenným schodiskom. „Po smrti Gunilly, kapitánky valkýr, niektoré moje pomocníčky... zdiveli." Ohmatal som si líce, kde ma zasiahol ten kus surového

mäsa. „Dúfal som, že si valkýry vyberú novú kapitánku samy. Keďže to neurobili, musím zasiahnuť."

Zdalo sa, že Hundingovi odľahlo. „A máš predstavu o nejakej náhrade, vládca Odin?"

Bohužiaľ, nie. Samirah al-Abbásová, ktorú som si vyhliadol, sa radšej stala mojou pomocníčkou pre špeciálne úlohy. Ďalší variant som nemal – zatiaľ.

„Povedz pánom, aby o hodinu priviedli kandidátky do zasadacej miestnosti. Keby si ma potreboval, budem sledovať deväť svetov z Hlidskjalfu. A... Hunding?"

„Prosím, vládca Odin?"

„Nie, aby si ma potreboval!"

Vystúpil som po schodoch k svojmu pavilónu a zaboril sa do Hlidskjalfu, zázračného trónu, z ktorého som mohol nazerať do deviatich svetov. Zadok mi poláskalo hebké sedadlo lemované hermelínom. Zopárkrát som sa poriadne nadýchol, aby som sa sústredil, a obrátil som sa k svetom, ktoré sa rozprestierali predo mnou.

Zvyčajne začínam zbežnou obhliadkou svojej vlastnej ríše, Asgardu, a potom prebehnem zvyšných osem: Midgard, ríšu ľudí, kráľovstvo elfov Alfheim, Vanaheim, domov Vanov, Jotunheim, krajinu obrov, Niflheim, svet ľadu a hmly, Helheim, ríšu neuctievaných mŕtvych, Nidavellir, domov trpaslíkov, a Muspellheim, domov ohnivých obrov.

Tentoraz som sa zastavil už v Asgarde. Kvôli kozám.

Konkrétne kvôli Thorovým kozám Marvinovi a Otisovi. Stáli na Bifröste, rádioaktívnom dúhovom moste, ktorý

spája Asgard s Midgardom, navlečení do spacích overalov. No po Thorovi ani vidu, ani slychu, čo bolo čudné. Zvyčajne si Marvina a Otisa stráži. Každý deň ich zabije a zje a oni do rána zase ožijú.

No ešte čudnejší bol Heimdall, strážca Bifröstu. Poskakoval dokola na všetkých štyroch ako nepríčetný.

„Takže od vás chcem toto," vysvetľoval Otisovi a Marvinovi medzi jednotlivými skokmi. „Vyvádzajte. Bláznite sa. Poskakujte. Dobre?"

Rozhrnul som oblaky. „Heimdall! Čo sa to tam, pre všetkých mŕtvych, deje?"

„Á, čau, Odin!" Z Heimdallovho hlasu, piskľavého od hélia, mi zabrnelo v zuboch. Mávol na mňa svojím phabletom. „Nakrúcam na snapchat video o rozkošných kozliatkach. To teraz v Midgarde *letí*. *Letí*!" Zamával rukami, aby mi to názorne predviedol.

„Ja nie som kozliatko!" vyštekol Marvin.

„Ja som rozkošný?" žasol Marvin.

„Odlož ten phablet a okamžite sa vráť k svojim povinnostiam!"

Podľa proroctva sa obri jedného dňa prihrnú na Bifröst, čo bude signál, že sa začína ragnarök. Heimdallovou úlohou je zatrúbiť na roh Gjallar na poplach – čo asi ťažko zvládne, keď bude nakrúcať šoty na snapchat.

„Môžem najskôr dokončiť toto kozie video?" poprosil ma Heimdall.

„Nie!"

„Tak fajn." Obrátil sa k Otisovi a Marvinovi. „Balíme to, chalani."

„Konečne sa napasiem," vydýchol si Marvin a skočil z mosta do priepasti do istej skazy a skorého oživenia. Otis zašomral niečo o tráve, ktorá je na druhej strane zelenšia, a skočil za ním.

„Heimdall," začal som prísne, „musím ti pripomínať, čo sa stane, ak len jeden jediný jotun prekĺzne do Asgardu?"

Heimdall zvesil hlavu a ukázal si na ňu. „Emotikon ospravedlňujúca sa tvár."

Vzdychol som si. „No dobre. Ja..."

Zachytil som nejaký pohyb v záhrade hotela Valhala. Pozrel som sa pozornejšie a ihneď som to oľutoval.

Stál tam rozkročený Thor, oblečený iba v krátkych kožených nohaviciach, ukláňal sa, zvŕtal, robil drepy a prdel. K členku mal priviazaný prístroj tvarovaný ako *valknut*, symbol troch prepletených trojuholníkov.

„Pri mojej svätej maličkosti, čo to tam ten môj syn vyvádza?" spýtal som sa neveriacky.

„Kto, Thor?" Heimdall sa pozrel cez plece. „Rozcvičuje sa pred behom po deviatich svetoch."

„Pred behom. Po deviatich svetoch," opakoval som.

„Hej. Ak so svojím FitnessKnutom – tou vecou, čo má na členku – urobí desať miliónov krokov, vyslúži si nejakú podradnú úlohu v midgardskom televíznom programe. Preto mi zveril svoje kozy. Vraj by ho brzdili."

„To je absurdné!"

„Ani nie. Tie kozy nie sú veľmi rýchle. Teda pokiaľ sa nerútia z mosta."

„Tak som to nemyslel... no to je jedno." Vytvoril som si z dlaní hlásnu trúbu. „Thor! *Thor*!"

Heimdall si poklopkal na uši. „Počúva kamene."

„Myslíš Rolling Stones?"

„Nie, iba kamene. Valiace sa balvany, štrk a kamienky."

Našťastie práve v tom okamihu vletel do pavilónu posol so správou, že mám prísť na stretnutie pánov.

„Konečne," šomral som si popod nos cestou do zasadacej miestnosti. „Konečne chvíľka zdravého rozumu."

Otvoril som dvere a pristihol svojich verných poradcov, ako sa krútia v luxusných kožených kreslách.

„Kto to vydrží najdlhšie a nepovracia sa, vyhral!" vykrikoval jeden z Erikov.

„Páni!" zaburácal som. „Upokojte sa!"

Moji poradcovia si rýchlo prisunuli kreslá k stolu (až na Snorriho Sturlusona, ktorý sa pritackal k najbližšiemu košu a vyvracal sa). Zasadol som si za vrch stola a kývol som Hundingovi. „Priveď kandidátky!"

Prvou uchádzačkou bola Freydis, dcéra Erika Červeného. Kedysi to bývala dobrá valkýra, ale súdiac podľa prihrbeného chrbta, prázdneho úsmevu a mliečnych očí k nej roky neboli veľmi láskavé.

„Erik," poznamenal som, „tvoja dcéra je vyslovene prastará."

Erik na mňa namieril ukazováky. „Prastará, to znamená skúsená. Alebo sa mýlim?"

„V tomto prípade nie." Poďakoval som Freydis za doterajšie služby a dovolil som jej, aby odkrivkala.

Ďalšia bola Kara, dobromyseľná, ale nemotorná a uchichúňaná primitívka. Stala sa valkýrou jedine vďaka tomu, že sa už niekoľko stoviek rokov kamaráti s Helgim, manažérom hotela Valhala. Milé dievča? Áno. Môže viesť moje bojovníčky?

„Kdeže!" zničil som nádej v Helgiho pohľade.

Davy Crockett navrhol Boudicu, obávanú kráľovnú Keltov a valkýru od roku 61. Vtrhla dovnútra, zamávala mečom, prebehla miestnosť netrpezlivým pohľadom, zaklonila hlavu a zúrivo zvrieskla: „Povedali mi, že tu bude občerstvenie!" Schmatla najbližšiu stojacu lampu, odhodila ju na koniec miestnosti a tá vybuchla.

Stisol som si koreň nosa. „Ešteže nasledujúca kandidátka nemôže byť horšia."

Nasledujúca kandidátka *bola* horšia.

Dovnútra sa všuchtala vetchá babizňa so strapatými sivými vlasmi, oblečená a v špinavých otrhaných handrách. Len čo sa ku mne doniesol jej smrad, hneď som ju spoznal. Vyskočil som zo sedadla a privolal si Gungnir, svoj zázračný oštep. „To si ty?!"

Čarodejnica zachripela: „Ááá, pamätáš sa na mňa, čo, ty staré Jednoočko?"

„Vyhnal som ťa od valkýr už pred stovkami rokov!" Zabodol som sa do pánov vražedným pohľadom. „Kto sa opovážil privliecť predo mňa túto ježibabu?"

„Ale nie, na nich nevykrikuj," obula sa do mňa. „Dopočula som sa, že vyberáš novú kapitánku valkýr, neodolala som, musela som sa prísť ukázať." Vychrchlala čosi odporné do svojej dlane a utrela si to do habitu.

„Prosím o prepáčenie, vládca Odin," zašepkal Hunding, „ale kto to je?"

„Hladgunnr," zavrčal som. „Dcéra bohyne Hel, vnučka Lokiho. Obťažovala svojimi kúskami celú Valhalu."

Hladgunnr zvýskla. „Spomínaš si, ako som urobila cestičku z orechov a priviedla Ratatoska k Laeradru?"

„To si bola *ty*?" vykríkol Snorri. „Kvôli veveričkiným urážkam skysla koze Heidrun mliečna medovina!" Zaboril si tvár do dlaní. „S večerou bol *koniec*!"

To nestálo za reč!" zažmurkala na mňa. „Žartíky, to je moje." Vzduch okolo nej sa zachvel, začala sa scvrkávať.

V hlave sa mi rozozvučal poplach. „Hladgunnr zdedila Lokiho zákernosť, ale meniť sa nevie!"

Podvodníčka zavrieskala smiechom a premenila sa na orliaka bielohlavého.

„Si Utgard-Loki." Pánmi prešiel nával strachu, keď som vyslovil meno kráľa horských obrov. Zahnal som sa po vtákovi ostrým koncom Gungnira. „Ako si sa dostal do tohto sveta?"

Orliak sa zaškeril. „Naskytla sa nečakaná príležitosť. Využil som ju."

Uškrnul som sa. „Heimdall a jeho kozliatka."

„Ja nie som kozliatko!" začul som Marvina odniekiaľ zvonku hotela.

„A čo Hladgunnr?“ chcel som vedieť.

„Prišla za mnou, keď si ju vyhodil. Stelesnený smrad, ale hotová studnica informácií, až do samého konca. Teda *jej* konca.“ Utgard-Loki si prešiel špičkou krídla po krku. „Napodobniť ju bola hračka. A strápniť ťa pred tvojimi pánmi, to je bonus navyše.“

Už som počul dosť. Načiahol som sa a hodil doňho kopiju. Gungnir nikdy neminie cieľ, a predsa preletel okolo orliaka. Ako to…?

Utgard-Loki sa krákavo zachechtal. „Mocný Odin popletený štipkou deformačnej mágie? Toto *je* teda deň!“

Zažmurkal som a zistil, že orliak už nesedí na stole – možno ani nikdy nesedel –, ale pri otvorenom okne. Zasalutoval mi krídlom a rozletel sa k vzdialeným horám Jotunheimu.

Klesol som do kresla. „Von!“

Páni sa rýchlo rozlúčili. Zavládlo ticho a mne sa v hlave prevaľovala jediná myšlienka: *Niekedy si sekera, inokedy zase sťatá hlava*.

Nikdy v živote som sa necítil takto „sťatý“. Nepáčilo sa mi to. Preto som sa rozhodol, že sa stanem sekerou.

„Hunding, prestaň sa skrývať na chodbe a poď sem!“

Hotelový poslíček strčil hlavu do dverí. „Ja som sa neskrýval,“ bránil sa. „Ja som tam postával.“

„Poď dovnútra. Potrebujem od teba tri veci. Po prvé: zisti, ako vystopovať Thorov FitnessKnut. Priebežne mi hlás, kde sa nachádza.“

„Nerobí bežný okruh po deviatich svetoch?“

Uškrnul som sa. „Thor má otrasný orientačný zmysel. Bude sa pohybovať nevyspytateľne. Po druhé: zariaď, aby skupiny einherjarov podnikali nečakané útoky na Bifröst. Chcem vedieť, či Heimdall dáva pozor."

„Veľmi dobre, pane. A tá tretia vec?"

„Informuj pánov, že ododnes budem istý čas nedostihnuteľný." Premenil som sa zo statného jednookého boha múdrosti na krásnu dvojnohú ženu v krúžkovom brnení. „Zamiešam sa medzi valkýry a sám sa rozhodnem, ktorá z nich si zaslúži byť kapitánkou."

Hunding nadvihol husté obočie. „To ti napadlo vďaka Utgard-Lokimu, vládca Odin?"

„Múdrosť sa dá pozbierať odkiaľkoľvek, ak sa človek díva poriadne." Odmlčal som sa a uvažoval. „Aj toto dáme vytlačiť na tričko. A – Hunding?"

„Áno, môj pane?"

Premenil som sa späť do svojej pravej podoby. „Stiahni mi do phabletu videá s milými kozliatkami. Musím zistiť, čo na tom všetci majú."